

La pluralitat, la volguda neutralitat i el tarannà català

written by Víctor de la Torre | 21 de desembre de 2018

No són poques les vegades que des d'aquí ens hem preguntat com és que d'una qüestió imposadament bilateral només alguns mitjans i només d'una banda, la *nostra*, es pretén donar veu als qui pregonen que és una minoria la que vol fer de Catalunya una república independent i, per contra, ni reconeixen la validesa del resultat del referèndum de l'1 d'octubre, ni admeten citar-nos a les urnes havent pactat el necessari per contar-nos i esvair els seus dubtes i aplicar els resultats sense venjances de cap mena perquè, podem referir-nos a l'empresonament i exili forçat d'altra manera que no sigui aquesta?

El cas és que vaig tenir ocasió d'assistir dissabte 15 de desembre al plató del programa «FAQS», convidat per l'Olga, amiga i candidata a les primàries per Barcelona que juntament amb altres tres candidats van ser entrevistats per la Laura Rosel i preguntats per Odei A.-Etxearte, Manuel Manchón, Ana Pardo i Javier Gallego.

Estan allà, en directe, resulta fàcil fer-se una composició més acurada perquè pots mirar el que la càmera no està enfocant i en la tria d'imatges que faria el realitzador t'hi acabes convertint tu mateix. Aleshores, el llenguatge corporal de tothom queda al teu abast, el de qui està parlant i el de qui s'espera per intervenir; a diferència de quan te'l mires al televisor.

Curiosament, en el repartiment de preguntes, segons ella mateixa va explicar, Ana Pardo va preguntar-li a l'Olga per la paritat de gèneres entre les candidatures a les llistes. Aquí,

potser, es va fer evident el desconeixement de les mateixes primàries perquè presentar-se o no, és de lliure decisió. Després hauràs de tenir suport en forma de vots com així ha estat en la primera volta, però presentar-se, siguis dona o home depenia només de tu.

Tornant a la qüestió de la pluralitat, és cert que hi havia una representació a favor del clam que s'escolta a Catalunya i que també estava representada la part que vol silenciar aquest clam per sobre del respecte més bàsic a les llibertats i els drets fonamentals. Representació sí que hi havia, però ni de lluny en proporció al nombre de persones que defensen una postura ni dels que ataquen perquè els hi molesta que la defensem. Llavors, pluralitat Sí, proporcionalitat No.

La neutralitat és difícil de sostenir quan dones veu a l'opressor i, per opressor ens podem permetre ja qualificar gairebé tothom que imposa, des de la banda de l'aparell de l'estat, el que ells consideren, que no tenen cap mena de recança en justificar l'ús de la força i minimitzar les conseqüències per tal d'imposar-ho i entenen el diàleg com aquell fenomen en què es pot parlar de tot, de tot el que ells accepten parlar, sempre que la raó se'ls hi reconegui des d'un començament fins al final. El final que ha de ser com els hi convé, per descomptat.

Amb tot, hi ha una altra qüestió. La que té a veure amb el nostre tarannà i què, entre altres moltes qüestions, implica escoltar autèntiques ximpleries a algú i tornar-lo a convidar perquè davant d'un micro les torni a dir. Com a exemple del que m'estic referint, un tal Javier Gallego, col·laborador de tele Madrid i pot ser que d'altres mitjans, va preguntar als estudis de TV3, en directe, de la seva pròpia collita, que com érem capaços de parlar de franquisme amb els anys que fa que Franco és mort.

De debò? De debò se l'ha de tornar a convidar a un mitjà públic tot i deixar anar ximpleries com aquesta?

Fent una mica de seguiment de les etiquetes a les xarxes socials vaig llegir moltes respostes que tant de bo algú li hagués donat també en directe perquè quedés en evidència la manca de consistència de la pregunta, llevat que obeeixi al que tampoc li podem descartar: la permanent provocació en què viuen instal·lats.

La contesta d'un compte de Twitter és aquesta:

«Per a qui vulgui justificar que el franquisme no existeix, basant-se en els anys que fa de la mort de Franco, sols recordar-li que Crist va morir fa 2.000 i encara hi ha cristianisme.»

Però això, en Javier Gállego ja ho sap. Igual que sap que la data escollida per fer el consell de ministres, divendres 21-D, a Barcelona és de tot menys un 'acercamiento' com ràpid, ràpid va voler descriure.

Una visita no volguda té d'apropament el mateix que tenia per a les persones visitades l'execució del '*derecho de pernada*'. Complaent no ho era, oi que no?

Complaent és que li preguntis a algú com està i et respongui «ara, bé» en senyal inequívoc que esperava contactar amb tu.